

Megjelen :
minden vasárnap.

Egyes szám **10** kr.

Előfizetési feltételek.

Egész évre 5 ft. Félévre 2 frt 50 kr.
Negyedévre 1 frt 25 kr.

Hirdetéseket elfog d a kiadóhivatal és
Jäger Nándor ur könyvkereskedése

Szerkesztőség és kiadóhivatal :

11. tized 271. szám, hová a lap szellemi
részét illető kéziratok is czimzendők.

A mi nagyjaink.

VI. H. Nagy Lajos.

(Képünkhöz)

Nem származik ugyan az Anjou-házból, s e szerint nem is ő az a bizonyos Nagy Lajos, a kinek apja Róbert Károly volt. Sokkal szolidabb családból származik a mi Nagy Lajosunk, Még csak olyan aranyos bölcsőben sem ringatták, mint Németh Berezi bátyánkat, annál kevésbé vette származását a Cisalpina vagy Transalpina örök tavasz országából, a Tiberparti szép honból. Narancs és kávé az ő születése helyén nem terem meg, hanem megterem a jó bor és ott készítik a jó sajtot, mely iránt a mi jó Nagy Lajosunk különös előszeretettel viselkedik. Hiszen olvassuk mindnyájan, hogy a „Közlöny“ dicsőhymnuszt zeng, valahányszor „jó,“ „olesó“ és „pompás“ sajt érkezik — *Fröhlichhez*.

*

Király asszo y kertje,
Kivirult hajnalra,
Fehér rózsá, piros rósa
Szőke leány, barna ..

Király asszony néném
Az egekre kérném,
Azt a rózsát, piros rózsát
Jaj de szeretném én

Egy szóval, hogy tovább ne idézzem a verset, a 16-ik századbéli hegedős azt akarja mondani, hogy a királyné öcsésinek fáj a foga Zách Klárára és bele is harapott az édes almába. A történetből tudjuk aztán, hogy milyen nagy spektákulum lett a dolog vége, hogy a királynénak öt ujjá bánta meg azt, hogy öcsese az édes mézet megkóstolta és hogy aztán a bosszuálló *Anjou-házbéli* Nagy Lajos atyja milyen véres bosszút állt az egész Zách családon. Azt hiszem, a *mi házuinkbéli* Nagy Lajos, a bájos Zách Klárán más nemű bosszút állott volna.

*

Pedig hát nem bosszuálló természet a professzor ur. Mert, hogy azon tanítványokat, kik hozzá privátára nem járnak, vagy a kik a hurezolkodásban nem segítenek cipelni a sporhertet — ő megszekundázná, az csak *refogás*.

*

Különben H. Nagy Lajos tanár minden tekin-

tetben érdekes egyéniség. A vásárhelyi főgymnásium igazi tipikus tanárt kapott benne. Nem mindennapi jelenség, mint ember, külsőben úgy, mint belsőben. A tanárok közt, a tanítványok előtt is a legérdekesebb ember. A római archeológiát ép oly folyékonyan, kedveltetően elmagyarázza, mint mikor szépsézetileg fejtegeti Viktor Hugónak „Feeskefészek a templomban“ című gyönyörű költeményét; elvezet, Cajus Julius Caesart fejtegetve, Ibéria hófedte esucesáira, vagy pedig Germania sötét erdeibe; a cimberék és teutonok vad alakjait ép oly élénken rajzolja le a tanítványa elé, mint a szőke haju, kék szemű gallokat, vagy ugyan, melyik tanítványa nem figyelne, mikor az erényes Lukréczia kéjtéljes vergődését írja le, miként küzdött a nyomorult Tarquinius Sextus ellen; élénken tudja ecsetelni, miként lopódzott a nőhöz esábos szavakkal az ifju király, miként „lopott“ esókot esattanó ajakáról, miként ölelte át derekát, esipte meg kerek állát, esókolta le szempilláit, míg végre a „mider pretentá“ — tágult a kapocs, és a szerenesétlen Lukrécia, utolsó vergődésében — mert éppen kötött — a kéjtől lihegő ifju király fejéhez vágta gyengéd fegyverét, a félig megkötött, — strinflit.

*

A múzsák hajlékát, Patakot járta ő is. Lorántffy Zsuzsánna örökében senior-diák volt, hanem a „dár-dás“-on kezdte ő is s csak azután lett öreg gazda. A főgymnásiumi „cintérium“ nem nagyobb nálunk, mint volt az a kis szoba, melyet „Trója“ névvel birtokolt ott H. Nagy Lajos, a pataki senior. Hanem daczára seniorságának, a „Trója“ szűk falai közt, ha valaki a kulcslyukon hallgatódzott, akárhányszor hallhatott röpke zokszavakat: tipiomen (mit iszunk?) és tifagómen (mit eszünk?).

*

Dr. Hatvani professzor, ha akkor élt volna még, experimentumaihoz bizonyosan őt használta volna fel. Mert hiszen picziny teste nagyon alkalmas lett volna e czélrá. Ha ugyan az ördögös professzor meg nem akadt volna a *fejével*, melyre kaplapot, mint a rossz nyelvek beszélnek, Nagy Lajos maga gyur és formál. Pedig az a *caput* nem is *species*, és *habet celebrum*.

*

H. Nagy Lajos, mint tanár, már fenteb mondám, tanítványai által olyan *furcsa* jelenségnek tekintetik. Ha azt fogják rá, hogy nem *rendes*, akkor nem csuda, ha a tanítványok *rendkívülinek* tartják. Már maga a „kis“ Nagy Lajos, ha órára jön, bizonyos érdekeltséggel fogadtatik, már csak azért is, mert *kissé* később jön be, mint más professzor. De nem csak azért Hanem azért is, mert gyakran változtatja, az előadandó tárgyhoz képest, ruházatát. Így mikor az *aesthetikát* magyarázza, csillanó fehér gallér, fekete nyakkendővel, salon kabát és keztyű, meg az „ében“-fa páleza soha sem hiányzottak. És ezt nem utánzathól, vagy *affectedalásból* teszi. Nem tudom, hogy Erdélyi János, kitől a szépészetet hallgatta, így tett-e, de Greguss Ágost, a milyen csunya ember volt a szegény, de a szépészeti órákon úgy jelent meg, mintha üvegbura alól vették volna ki. Tehát, mint tanár, ha ilyen *tiszta* Nagy Lajos, jól van az, ha tanítványai nem ismerik másik oldaláról, a melyen őt már annyira *befekettitették*, hogy a nagy közönség *ma még* — *impurum*-nak tartja,

*

De hát olyan jó ember, hogy nem tehet róla szegény. Majdnem egy évtizedig tartotta oda hátát, mint szerkesztő, hogy üssön rajta egyet az, a kit ő nem is bántott. Hanem neki eleme a szerkesztés. Csak az a kár, hogy nem jár sohasem a maga lábán. Így támaszkodott, pedig egészséges ember volt, a rossz mankókra. Draskóczy és Karancsira, kiknek már akkor, pedig jobb ügy szolgálatában állottak, meg volt az a *vakandok* szokásuk, minőnek Nagy Lajos legközelebb lefesté őket. De hát Draskóczy is Karancsi is, már olyan emberek, hogy nem elégsz nek meg vele, ha a szerkesztőjeik csak a hátukat tartják oda a puffogatásra. Megkivánják, hogy a szerkesztők, arcbőrüket is tartsák ki, a minthogy szegény H. Nagy Lajos, mint a „H.-M.-V.“ volt szerkesztője, *kénytelen* volt bizonyos dolgok megvilágosításául arczát, de nem a — szél *legyintésére* kitenni.

Különben ez a kis ember mester a hírlapírás terén is. Jó nagy része azoknak, kik ma itt a tollat forgatják, az ő iskolájából kerültek ki. És neki itt ezen a téren is jó iskolája van. Előbb a *szemléltető* előadással kezd, s csak azután engedi, hogy a tanít-

vány gyakorlatilag is foglalkozzék. Halmi, Fodor Karancsi is, bár nem igen dicsekedhetik velök a mester, nála kezdték a hírlapírást — a *hírlapszalagok* írásával.

*

Jelenleg a „Vásárhelyi Közlöny“ szerkeszti, s bár mindenki tudja róla, hogy ügyes író, csipős tolla van és érdekesen ír, a „Közlöny“ azért a legunalmasabb ujság ma is; mondják, hogy oka van annak. S azt csak a beavatottak tudják, hogy a ezikkek, a mik a nyomdába kerülnek, mielőtt ki-szedetné őket, kijavítja a kiadó — Vodiáner.

*

Bezzeg zajos volt akkor a „Közlöny“, mikor még ő szerkesztette a „Hód-Mező-Vásárhely“-t, amazt meg Matók. Akkor folyt az élet-halál harc Karancsi és Matók közt, de azért Matók csak jobban haragudott mindig Nagy Lajosra a szerkesztőre. Ennek is meg volt a „Hübnere“, mint Nagy Lajos mondaná. Évekkel ezelőtt, mikor még Matók fürtös fejű fiatal ember volt s minden szoknyához és fehér harisnyához verset írt, elkövette azt a nagy bünt, hogy e verseit egy kötetben kiadta. Nagy Lajos, akkor még fiatal tanár és író, kapja magát „Sajgó“ név alatt irgalmatlanul lepipálta a kötetet a „Nefe-lejcs“-ben. Ez a „Nefe-lejcs“ bírálat sajog még ma is Matók szívében.

*

Igy van aztán az, hogy némely dolgokra a feledés homálya sehogysem tud rá borulni. Így azt sem fogják sokáig elfelejteni, hogy Nagy Lajos a „Hód-Mező-Vásárhely“-t szerkesztette és ma a „Vásárhelyi Közlöny“ szerkeszti. A kik a viszonyokat ősmérik, tudják, hogy e két lap meszebb van egymástól mint az északi és déli sark. De hát Nagy Lajosnak most is az a szerepe, mint régebben. Tartania kell a hátát, hogy üssék. S ha most ütik e tetteért, akkor tán meg is érdemli. Azok ütik most, a kikért eddig odatartotta a hátát az ütésre.

*

„Ne sutor ultra crepidan“ mondja Phedrus meséje. Nagy Lajos e mondást épen nem akarja akceptálni, mert tehetsége sarkalja, hogy többet tegyen, mint a mit tennie kellene. És igaza van. Mert ő tud is, arabusul, hát beszélhet is arabusul.

Rodódi Dendron.

Mikor füttyül?

*Lóvonatu vasut, gőzerővel hajtva,
Ugyan mikor megyünk a Tiszához rajta?
Meddig fogy a tinta, meddig foly a beszéd,
Amig meghallhatjuk zakatoló neszt?*

*Városi zöld asztal, körülte az atyák
Előre, meg hátra, az ügyet mozgatják,
És mikor az egyik már előre tolná,
A másik, azért is egy „hátrá”t tromfol rá.*

*Utasítják jobbra, utasítják balra,
Bizottságtól vissza jön a zöld asztalra,
Zöld asztalról ismét bizottsághoz vissza — —
S a „hercze-hurczának” levét a nép issza!*

*Csoda-e, ha ilykép nem halad előre
Az a lóvasut ügy? bárha gőzerőre
Építné a mester; gőzerőt nem adhat,
Zöld asztalnál ülő városi uraknak.*

*Pedig gőzerőre szükség volna ám ott,
Hadd hajt'ná előre azt a bizottságot,
Bizottság közgyűlést, az meg a vasutat...
'Sz a tiszai révhez csak ez uton juthat.*

*Ugyan hagyjatok fel már a sok beszéddel...
Az a sok üres szó, czélt soha sem ér el,
Összefirkálhattok papirost, száz ívet:
Szóbeszéd, firkalás csodát soh' sem mivelt.*

*Egy kis jó akarat, egy kis egyetértés]
Meghozná gyümölcsét, megnyitná a tért, és
Előre haladna a lóvasut ügye,
S nem kéne kérdenünk: u yan már füttyül-e?*

Mephisto

Garantirozott hírek.

— **A lóvonatu vasut** mérnöke eltávozott városunkból, magával vivén az irányadó körök azon határozott biztosítását, hogy a közgyűlés ezen elutasítását is — tudomásul fogja venni.

— **A népünnepélyi** zsákfutásban Ábrai pölgármesterünk, mint kijelenté, nem fog résztvenni, mert, mint mondá, ő nem szokott zsákban macskát árulni.

— **Sinka Sándor** Debreczenben üdülő tanárunk a héten kellemes meglepetésben részesült. Fodor kollegája (?) ugyanis a „Hód-Mező-Vásárhely” összes vakációi példányait elküldte neki, egyszersmind mellékelte azon szellemi potytanatait, melyeket a szerk. bizottság a saját lapjában kiadásra méltóknak nem talált.

— **Vetró Lajos Endre** rárósi birtokaira vonult, hogy ott megpihenjen a mult hetekben szerzett babérain, miket Oláhnál szerzett egy vese pecsenye elfogyasztása alkalmával. Mint onnan írja, magányában, mint a költőt, őt is csak *egy gondolat* bántja: mért, hogy ki nem vitte magával Oláht is, — öszszes garnirungjával.

— **Dr. Endrey Gyula** fő-fő szerkesztő, a napokban érkezett haza a fürdőből, hol négy hétig időzött. A szeretett pályatárs haza érkezésének hírére a „H. M. V.” szerk. bizottsága 15 ujabbi rágalommal illette a nagy férfit.

— **Irányi Dezső** antiquarius-rajz írónk a mult héten egészen elkéseredett a felett, hogy a veres † egylet augusztusi nagy ünnepélyén számárverseny nem rendeztetik.

— **Karancsi Dániel** köztisztületben álló lelkészünk sajtópert indított Kovács József ellen, amiatt, mert ennek kurta kabátja élénken megsérté a nagytisztületü ur moesoktalan papi tallárját az által, hogy a városi közgyűlésen véletlenül hozzáért. A sajtó bíróság, mely e roppant sérelem méltó megtorlására vér-bírósággá alakul, krumpli kapálás után a töttemplom magyar papja elnöklete alatt fog ítélet hozatal végett összeülni: magánvádlo Karancsi Dániel ügyvédje Török Lajos helybeli ügyvéd leendő szegényjogon. Kovács Józsefet pedig Dr. Draskóczy Pál fogja védelmezni.

— **Dalárdánk** mely a 76-iki szegedi országos dalversenyen a 3-ik díjat nyerte el, erősen készül a miskolczi dalversenyre. Volt alkalmunk egyik próbán jelen lenni, mely alkalommal meggyőződünk arról, hogy az idén legalább is az első díjat csipi el. Különösen megerősíti ezen véleményünket azon körülmény, hogy a bassus solokat a széphangu Gyurka fogja énekelni.

— **Nagy összeesküvés** nyomára jött éber rendrőségünk — véletlenül. Ugyanis: az építkezési rendszabályok 45-ik §-ának 5 és 6-ik pontjai elveszvéen, a városi tanács már hónapok óta képtelen volt a miatt intézkedni. A mult éjjek egyikén végre feltűnt az őrtálló rendőrnek, hogy Kokovainak a csalogány utczában épült új háza előtti nagy rómkalmazón, mely üres ferslagok és hordókkal ékeskedik, egy kóbor eb nagy erélylyel kaparta a földet. A rendőr figyelemmel kísérte e feltűnő jelenséget s

mikor az eb eltávozott, a vájt gödörben rábukkant a jelzett pontokra: melyek egy papírba voltak burkolva. A burkolat papírján — csodák csodája — a hónapok óta építkezni szándékozók, mint a rendszabályok ellen összeesküvők nevei voltak feljegyezve. Reméljük, hogy a rendszabályokat ezután jobban megőrzik és az összeesküvők elnyerik méltó jutalmukat s — végre építkezhetnek is.

— **Csáki bátyánk** irásos indítványt nyújtott be az iránt: hogy a közgyűlés tartalma alatt a terem luszterei felgyujtatóknak, miután, ugymond, ő a legközelebb lefojt közgyűlés alatt is, a nagy sötétség miatt nem láthatta Megyelkának, az utcai lámpák szaporítása mellett felhozott érveit.

— **A vörös kereszt** egyet ünnepélyét a rendezők minden tekintetben változtatossá kívánják tenni. Mint halljuk, az összes betelepített csángókat elhozzák az ünnepélyre és e szegény éhes testvérek számára 6 ökör fog süttetni.

— **Az állandó** műkedvelő társaság végre ugyan állandósított valamit. Választmányi tagjai ugyanis a választmányi gyűléseken *állandóan*, nem vesznek részt.

— **Főgymnasiumunk** ez évi értesítőjében Halmi professzor irt értékezést a „*stebek*“-ről. A tudós tanár ur szerint a horgany és ezüstnek egy vegyülete.

— **Oláh Mihály** vendéglősnél a záróra 1-kor van éjfél után. A rendőrség ez intézkedését oly szigoruan foganatosítja, hogy az egész rendőr apparatus 1 — *után*, hajnalig tartja megszállva, *jó kedvben* a vendéglőt.

— **Fodor ovodás** a nyári szünidőre, üdülés végett elutazott Hódmező-Vásárhelyről a „*Hódmező-Vásárhelybe*“, de már egy napi otlét után arra a tapasztalatra jött, hogy nagyon esalódott üdülési reményeiben, úgy hogy elkeseredésében így sohajtott fel: „oh, bár tettem volna ellenkezőleg és utaztam volna inkább a „*Hódmező-Vásárhelyből*“ Hódmező-Vásárhelyre!“

— **Fényes esküvő** tartatott a napokban Faltánál. Ugyanis Kovács József polgártársunk, ama hír öröme, hogy Karancsi besajtóporlta, újból és ünnepélyesen *megesküött*, hogy az incriminált nyilt levelet csakugyan ő irta ugyan, de sérteni egyáltalában személyt nem volt szándéka.

Az öreg Sirsl Wolf akaskadásai.

* O Fadar dodó oreság thübszer fülhazatt már a „*Hóttmezüba*“ benne, hojd neki semmi fizetés se nem jár o redakezióért, ü nem todja fizetni. Ho nem mandta vóna semmit se nem szerkesztü oreság, akar is hittem vóna, hojd nincs van neki fizetése semmi, mert oz a

monka, omit ü att végezi, ugy se nem ér thübbet onnál a fizetésnél.

* Kérdez thülem a Khobi Zitterbárth, oki van edj atjaphijerek én tülem, hojd hun van *az o néd gazda*, oki nilatkoz mogát, hojd mér nem fag-lalkozta „*Hóttmezü*“ o *Tápai* kalenderossal vele. Mantam neki rá ere, hojd: „Nü, nem elég ha van az o néd gazda a „*Hóttmezüba*“ benne? Te vadj edj nadjon telhetetlen thodvado ember, ho te akarsz üket még máshun is látni!“

* O Vadnay Andar anteszemít küvet oreságrul aztot itak az ojságokba bennük, hojd elkültezte magát az ü *atjai* hajlékbul, *atjáihoz*. „Phögetlenség“ még aztot is irt, hojd enek a horezolkodásnak ud ürülte a *rabi*-párt. Udj thonálok, hojd Phögetlenségba becsósza edj sajtóhiba, mert nem a *rabi* párt ürülte mogát, honem o *Bari* párt, oki hitte, hojd a Vadnai oreság,ével o kültüzküdesel csinálta ü neki itt o füldün edj kis quartéj.

Karancsi Danihoz

— neve napján. —

Ahány darab huszas lett már zzebedben cseh:
Annyiszor találjon, bordán, a szerenese.
S ezüstödből ahány szegényeknek tellett:
Annyi napja keljen hirhedett nevednek!

Hogyha neheztelnél, elfeledjük szépen.
Tudjuk, hogy a *nyelved* hiezzel *elemében*,
Ha tehát ez így van, tedd meg, csak úgy vicezből:
Hogy a közgyűlésre ezután ne vidd föl!

De hát ne értsd roszra; felköszöntöm így szól:
Neved nagy napjáról hová marad a for?
Seregegybegyűjtés, nyakatekert szolás?
Abraiék *ellen* diszlo díkeziózás?

Páter Miklovich Bá'. bördöző Pap Imre,
Nézd csak, milyen esunyan bámulnak a *vizre* . . .

Szeremlei Samu legyek után kapdos,
Ugy boszantja orrát az a kerti karezos.

S káplán: Vörös Zsigmond, aki végzi dolged,
Iszonyu szomjában szörnyü módon kortyog.
Ugy hogy Dura Máté, költői druszája
Lágy alagyt vagdal síri márványára.

Hanem a dologhoz ez csak Panza Sanchó,
De dühében izzad Draskóczy, a Lajkó,
S kinek utánad száll, kinja közt, a lelke,
Az a végzett követ: szegény Kovács Ferke.

Többi ur-barátod: Fodor és akárhány,
Egyház, tanítókar — cigánykereket hány —
S te mindezt, lelketlen, nagy közönnyel nézed,
Kabátot fordítván belső érzeményed.

Azonban, czimbora! végzem áldomásom:
Küldöm, a pokolból, utánad áldásom.
Kenek rád, megilló szép fekete püdert.
Hogy nevednek napján megigyuk a „brüdert“!
Alvilág, 1884. július 21.

kelbarátod

Pluto.

Czifra Sára levele Selyöm Lidihön. Otthon a „kis lakhati“ utcán.

Hogyha tünád mijen szörnyen jó esöt né-
hány soraid, a kit hónap után lösz egy hete, hogy
kütté, akkor aszt is tünád, hogy nem én vagyok
az okózója, hogy ijen soká késedelmesköttem jelön-
legi néhány soraim feleletivel. Mer' tudod hékás! ez
a mi ifjurunk, mikor a tintát mög a pénnát elkö-
nyörögtem tülle, osztán léültem, hogy maj' irok,
aszonta, hogy azér nem hagyom ü tülle átfogni
a karesú dérékam, mer mán léfoglalta más valaki,
a kinek most akarok szerelmetös levelet írni.

En tudod ere a szóra e'pirultam, ott hattam
tintástul pénnástul, de hogy néköd még is irhassak,
a bodza fárul szöttem bogyót, a kinek a levit be-
esümöszöltem egy üvegbe, egy-két napig köllött
várni, hogy mögsürösödjön, ugy is ojan halóvány
a böttü, akárcsak a tökmag.

Mer hogy egy ojan pürda lányos ruhát én is
né szeretnék, a mán üsse igaz, de mán eskis tü-
relömmel köll lönni a hátuitötött ruha iránt is, mer
itt a pusztán csak usse fuseráttatom el, más a' ha
a szabóném: a zsidó Száli idekinn vona. Édös apám
is óvasta a leveledet, aszonta rá, hogy „mögvaltök
tik verve evvel az úri módiskodással, e'möhetnétk
a vásárba mutogatni magatokat.“ Nem akartam a
szóra szót anni, mer tudod édös Lidikém, hogy

mijen irtó nagy természetü embör az én édös apám.
Csak ugy magamba mondogattam, hogy möglátszik
édös apámon, hogy nem járt a „rajesúrba“ a hun
a „Baron“ tánczimestör esöpögteti belénk az úri
mivolt tempót.

Osztán eszömbé jutott tudod, mikor oda gyütt
először hozzánk a tánczimestör, hogy agygyanak föl
a tánczoskolába. Édös' épen a konyhaajtóba ült, ol-
vasta a tojás árát, a kit a keddi piaczon árult, Pisti
a kútnál hukkozott, én mög a konyhába' malé
lisztöt szitátam.

Fő nem tuttuk gondolni, minek gyühetött
hozzánk, de hamar fölatta a szót, a mibül osztán
édös' meg is értötte hamarján, hogy hova ezélez.
Aszonta: hogy mögnyöttünk! mög hogy neköm
ojau szép piezi lábom van, akár az úri kisasszon-
nak se különb. Édös' nem akarta ehinni, hogy
szive szörint montta vóna, mer — igazán — akkor
épen a Pali bátyám esimmáját tapostam. Elég a'
hozzá, hogy mikor harmacezoz oda gyütt, édös'
beadta neki a dérékát, osztán abba egyesütek mög,
hogy öszi vásár után fölmönünk a rajesurba... Fő
se tuttam még akkor gondöni, mijezen löhet az a
„lengyelke,“ „tipégő“ mög az a „svajczet.“ Hát
még mikor osztán a négyesbe aszonta, hogy „turd
a mént“ még „sásé, kroásé,“ csak néztem ám na-
gyokat... De mán eléglöm a papirosom fogyatékát,
mer jó esik ara visszaemléközni, a mi nagyon jó
vót, hogy én mos' mán nem vagyok sütt paraszt.

A „riska“ bög utánnam, hogy fejjem mög, az
édös szülédéket én is tisztölöm, a Palkó bátyám is
tisztöl esökoltat, most vakarja épen azt a kesejt, a
kit jézusi vásáron vöttek apadékül.

Tisztöttelek tégöd is.

Alászolgája (ezt is dukál kiirni).

Czifra Sárianna.

Megérve.

Tüdöt rágó chier-purziehán,
Hozzá esibuk, elegányos —
Kényelmes puha zsölyeszék...
Gyöngyélet ez... de hiányos!

Hisz van, igaz, czifra schlafrock
Komót sapka, himzett papucs...
A vizsgán is átsiklottam,
Pénzzel bár... de nem vagyok fucs.

Jó öregemék is egyre
Kurizálnak: sötét vakon,
Tömik pénzzel zsebeimet:
A téns' urat chic-kül adom.

Játékban is kerül a pech . . .
 Ha így tart pénzem : milliárd!
 Legyen bár a játék ferbli,
 Domino, kugli, billiárd.

Emmácskám ! csak te hiányzol,
 Hogy megérve, boldog legyek . . .
 Reszkirozd hát, szíved, blindre
 A víziben ; így tán nyerek . . .

Homo maturus.

Az ovodából.

Megtörtént események. Elárulta : Parányi

Károlyka : Udan,
 télem szépen, ledem
 olyan szívesz, mada-
 lázza med netünk,
 mi az az alaposz tu-
 datozódász ?

Ovodás : Alapos
 tudakozódásnak ne-
 vezük azt, mikor
 egy hazugságot egy
 — *másikkal* akarunk
 helyre ütni. Hát mi-
 ért kérded ezt ?

Károlyka : Mel azt
 olvasztam a „Hód-
 mező-Vászárlhelbe“,
 tudtát med, hod az

hod *alaposz tudatozódászla*
 Áblai báczinat vendéde vót,
 azél nem ment el a
 Falta báczíéthon.

Kis lány : Ovodász báczí télem,
 azt monta az édesz
 papa, hod ű isz benne van
 a néd dazda tözt, ati a
 Tápai báczí ellen nilattozott.

Ovodás : Hát ki a te édesz
 papád, kis lánykám ?
Kis lány : Hát, *Talanczi Dániel*.

Törvénszéki csarnok.

Vizsgáló bíró : Maga, meg a felesége okirat
 hamisítással vannak vádolva.
 Mi indította magukat a
 bűn elkövetésére ?

Vádlott : A feleségém vétte rá,
 kérémm, ütöt illelné ez a baj,
 vagy mi.

Bíró : Hát hol tartózkodik jelenleg a felesége ?

Vádlott : Nem tudom én,
 kérémm, mer ijen magaformájú
 fiatal embérrrel szökött még a tavaszon,
 mint a tekintetős ur, la !

Lopás miatt állt a suhancz a bíró előtt,
 ki, miután a deliquens tettét beismerte,
 nagyon a lelkére beszélt a fiatal bűnösnek,
 hogy nem sajnálja-e szüleit,
 kikre szegényt hozott tettevel.

Nagyon elérzékenyült erre a szelid beszédre
 a vádlott és már-már könybe lábadó szeméit egy
 pontra szögezte állandóan a földre.

Mikor aztán a bíró elhallgatott, megszólalt.

— Ugyan, követem alássan, tekintetés áram,
 szabad-é nekém valamit kérni ?

A bíró : (azt hívén, hogy mentségére akar
 valamit felhozni) Szabad, csak ki veled, bátran !

Vádlott : Hát, csak a vána a kérésém,
 ha megengedné a tekintetés bíró ur,
 hogy felemelhetném azt a — kis szivarvéget.

Szerelmi lyra.

Arezod havas pirja,
 Tüzes, fényes szemed
 Lekötötte, rabbá tette
 Ábrándos lelkemet

Talán te is szeretsz ?
 S szerelmes lány szavad,
 Kintől vergődő szívemnek
 Még is nyugalmat ad ?

Vagy talán nem szeretsz
 S hagyod, hogy e kebel,
 Tenger, kinos bánatában,
 Miattad haljon el ? —

Nem tűrhetek tovább,
 Levelet kell írnom . . .
 Szerelimmal, bánatommal
 Azt is tele sirom . . . ! !

De azt sem irhatok,
 Elöttem van a gát :
 Nem érted meg — *iskolába*
 Nem járatott apád !

Buksy.

Tréfás talány.

Meddig folyik a „Vásárhelyi Közlöny“-ben a
 „Könyvek árja ?“

(Megfejtése a jövő számban.)

DR. SIVULSZKY

mosdóvize

teljes ártalmatlansága mellett a fogakra és arczesontokra a legjobb és legkitünőbb szer, **májfoltok, szeplő** és általában az arczbőr **mindennemű tisztátalanságai** ellen. Az arcz üdeségét, puhaságát egész a késő vénségig megőrzi. Ára egy palaczknak 60 kr.

Dr. RICHTER

bécsi cs. kir. vari fogorvos kitünő

MENTHIN - FOGPORA.

A legjobb szer a fogak és foghus ápolására.

Egy doboz ára 40 kr.

Kapható:

Bánfalvi Lajos gyógyszerárában,

Tabán, II. tized 271 szám.